

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 440 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΗΡΘΕ ΠΟΛΥ ΚΟΝΤΑ

και μας απειλεί όλους

ΕΞΩ ΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ και το ΝΑΤΟ του θανάτου

▶ Όχι στους
εξοπλισμούς
και τα μνημόνια
στις συμμαχίες
με Αίγυπτο-Ισραήλ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

**Συμφωνία
Γιούρογκρουπ**
Χρέος θηλιά -
εξοντωτική επορεία
σελ. 6

Σύνοδος ΕΕ
Ετοιμάζουν κόλαση για
τους πρόσφυγες
σελ. 10

Ιταλία
Κυβέρνηση με
ακροδεξιό πρόσημο
σελ. 12

Φινλανδία 1918
Η ξεχασμένη
επανάσταση
σελ. 15

16ο Αντικαπιταλιστικό Campring: 28/7 - 5/8, Μονολίθι Πρέβεζας

Από τις 28 Ιουλίου έως τις 5 Αυγούστου, η Ο.Κ.Δ.Ε., η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Μαθητική Αντεπίθεση και η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη οργανώνουν για 16η συνεχόμενη χρονιά το Αντικαπιταλιστικό campring. Χώρος διεξαγωγής θα είναι το campring «Πανόραμα» στο Μονολίθι Πρέβεζας.

Το Μονολίθι είναι μια μεγάλη παραλία αμμουδιάς στις ακτές του Νομού Πρέβεζας με μήκος 25 χλμ. Όπως σε όλες τις παραλίες του Ιονίου, είναι πολύ έντονο το πράσινο στοιχείο με τα δέντρα να φτάνουν σχεδόν μέχρι τη θάλασσα. Πολύ κοντά στην Παραλία βρίσκεται το προστατευόμενο δάσος του Μονολιθίου και η αρχαία Νικόπολη. Το campring απέχει μόλις 11 χλμ. από την Πρέβεζα και 36 χλμ. από τη Λευκάδα.

Το κόστος συμμετοχής είναι 70€ για μαθητές-φοιτητές-άνεργους, 85€ για τους υπόλοιπους και σ' αυτό περιλαμβάνονται 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα του campring. Για όσους θέλουν να μείνουν λιγότερες μέρες, το κόστος διαμορφώνεται αντίστοιχα στα

9 και 11€ την ημέρα. Για τη μετακίνησή σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά, υπάρχει πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας.

Πρόγραμμα Συζητήσεων

1. **70 χρόνια απ' την παλαιστινιακή Νάκμπα («καταστροφή»)**. Ο αγώνας για Ελεύθερη Παλαιστίνη σήμερα. Οι απειλές ΗΠΑ και Ισραήλ για νέα ανάφλεξη στη Μέση Ανατολή. Η απάντηση του αντιπολεμικού και αντι-ιμπεριαλιστικού κινήματος.

2. **Η ελληνική λογοτεχνία μεταπολεμικά**. Τα βασικά ρεύματα και ιδέες, έργα και συγγραφείς. Η αξία της στο σήμερα.

3. **Σε Ελλάδα και Τουρκία: Πόλεμος στον πόλεμο, με όπλο τον Εργατικό Διεθνισμό!** Η πορεία του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Η κοινή πάλη και απ' τις δύο πλευρές του Αιγαίου για την αποτροπή του πολέμου, ενάντια στις αντιδραστικές αστικές τάξεις και τους ιμπεριαλιστές. Η πολιτική και τα καθήκοντα του εργατικού κινήματος, ενάντια σε αστούς και «αριστερούς» πατριδοκάπηλους. Η στάση των κομμουνιστών διεθνιστών.

4. **«Εξοδος απ' τα Μνημόνια»: ο ελληνικός καπιταλισμός σε μια νέα φάση της χρεοκοπίας του**. Οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις. Οι κίνδυνοι που απειλούν τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι δυνατότητες για ένα νέο κύμα αγώνων.

Όπως κάθε χρόνο θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών, για τον σχεδιασμό της παρέμβασης στους διάφορους κοινωνικούς χώρους.

Εκτός από τις συζητήσεις, πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του campring, με live μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές, παιχνίδια κ.ά. Θα υπάρχουν επίσης προβολές παιδικών ταινιών και θα λειτουργεί παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόληση των παιδιών.

Στο χώρο του campring θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή βιβλίων πολιτικού και λογοτεχνικού περιεχομένου.

Σύνοδος του NATO

Ενίσχυση του πολεμικού σχεδιασμού

**Στις 11-13 Ιούλη
θα διεξαχθεί στις
Βρυξέλλες η Σύνοδος
Κορυφής του NATO.
Κύριο θέμα της
θα είναι η ακόμα
στενότερη συνεργασία
του με την ΕΕ, ώστε
να ενισχυθεί το
μέτωπο των δυτικών
ιμπεριαλιστών (ΗΠΑ-
ΕΕ) απέναντι στις
αναδύμενες δυνάμεις
(κυρίως Κίνα-Ρωσία)
για την κυριαρχία
και τον έλεγχο
των αγορών, των
πλουτοπαραγωγικών
πηγών και των
εμπορικών δρόμων.**

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

**Ο ΠΟΛΕΜΟΣ
ΗΡΘΕ ΠΟΛΥ ΚΟΝΤΑ**
και μας απειλεί όλους

**ΕΞΩ ΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ
και το NATO του θανάτου**

► Όχι στους
εξοπλισμούς
και τα μνημόνια
στις συμμαχίες
με Αίγυπτο-Ισραήλ

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ**

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Η Σύνοδος του NATO έρχεται σε μια περίοδο που η κρίση σε όλα τα επίπεδα αναμένεται να οξυνθεί, το τελευταίο μάλιστα δίμηνο οι λαοί κέρτησαν τρεις φορές την ανάσα τους, παρακολουθώντας τις επιθέσεις των αμερικάνων ιμπεριαλιστών για ν' ανακτήσουν τον έλεγχο στη Μέση Ανατολή (και όχι μόνο): 1) Στον βομβαρδισμό της Συρίας μαζί με τους (αποδυναμωμένους) ιμπεριαλισμούς της Αγγλίας και της Γαλλίας, όπου απειλήθηκε ανοιχτή σύγκρουση με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό. 2) Στην απόσυρση των ΗΠΑ από τη συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, που ανοίγει τους ασκούς του Αιόλου για μια τεράστια περιφερειακή ή και γενικευμένη ιμπεριαλιστική σύγκρουση. 3) Στα εγκαίρια για τη μεταφορά της πρεσβείας των ΗΠΑ στην Ιερουσαλήμ, ο ισραηλινός στρατός άνοιξε πυρ εναντίον Παλαιστίνιων διαδηλωτών. Η δολοφονική αυτή επίθεση είχε ως αποτέλεσμα πάνω από 60 νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες.

Τα βασικά θέματα της Συνόδου είναι:

1) Η ενίσχυση της κοινής δράσης των δυτικών ιμπεριαλιστών και η βελτίωση των χρόνων μεταφοράς στρατιωτικών δυνάμεων στα μέτωπα των ιμπεριαλιστικών αντιπαράθεσεων. Πρόκειται για τη διαβόητη «στρατιωτική κινητικότητα», την οποία η ηγεσία του NATO έχει χαρακτηρίσει ναυαρχίδα των στόχων της για το 2018. Ενδεικτικά είναι όσα καταγράφηκαν στα συμπεράσματα του πρόσφατου Συμβουλίου Εξωτερικών Υποθέσεων της ΕΕ (στις 25/6), όπου τα κράτη-μέλη

καλούνται «να ενισχύσουν τις ικανότητες κινητικότητας στη γη, στη θάλασσα και τον αέρα, στρατιωτικού προσωπικού, υλικών και εξοπλισμών, για την αντιμετώπιση καθημερινών περιστατικών αλλά και για την αντιμετώπιση κρίσεων και συγκρούσεων». Σε αυτό το πλαίσιο επιδιώκεται η ενίσχυση της συνεργασίας ΕΕ και NATO. Το ίδιο επικίνδυνες για τους λαούς οδηγίες προετοιμασίας νέων ιμπερια-

λιστικών πολέμων και επεμβάσεων περιλαμβάνει και το πρόσφατο ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου για τις «σχέσεις ΕΕ-NATO», που «τονίζει την ανάγκη να αντιμετωπιστούν, μέσω στενής συνεργασίας μεταξύ ΕΕ και NATO, τα φυσικά και νομικά εμπόδια στην ταχεία μετακίνηση στρατιωτικού προσωπικού και πόρων εντός και εκτός της ΕΕ, προκειμένου να εξασφαλιστεί, όποτε κρίνεται αναγκαίο, η απρόσκοπτη μετακίνηση εξοπλισμού και δυνάμεων σε όλη την Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας χρήσης κρίσιμης υποδομής, όπως οδών, γεφυρών και σιδηροδρομικών γραμμών». ΕΕ και NATO ενισχύουν λοιπόν το σενάριο άμεσης αντιμετώπισης ζητημάτων από κοινού, δεν πρέπει όμως να παραβλέπουμε ότι οι ανταγωνισμοί στο εσωτερικό των δύο αυτών ιμπεριαλιστικών κέντρων έχουν μεγαλώσει. Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχει υποταχθεί πλήρως στους δυτικούς ιμπεριαλιστές, με όλο και μεγαλύτερη συμμετοχή στον πόλεμο. Πήρε μέρος ενεργητικά στις επιθέσεις στη Συρία, διαθέτοντας το τελευταίο διάστημα όχι μόνο τη βάση της Σούδας, αλλά και τις ελληνικές αεροπορικές βάσεις στην Ανδραβίδα και στην Καλαμάτα.

2) Σημαντικό ζήτημα, για το οποίο το NATO έχει πάρει αποφάσεις σε διαδοχικές Συνόδους των υπουργών Άμυνας, είναι οι νέες «ικανότητες» στις οποίες σκοπεύουν να επενδύσουν, με τις ΗΠΑ να πιέζουν ώστε οι υπόλοιπες χώρες να δαπανούν μεγαλύτερα ποσά για τις ανάγκες της συμμαχίας... Μεταξύ άλλων, τα προγράμματα αυτά προβλέπουν την ανάπτυξη ενός ιπτάμενου τάνκερ πολλαπλών ρόλων, «στρατηγικών πυρομαχικών» για τις χερσαίες δυνάμεις της λυκοσυμμαχίας, ενός αεροσκάφους θαλάσσιας επιτήρησης πολλαπλών αποστολών, περισσότερα τεθωρακισμένα, αντιαεροπορική και αντιπυραυλική άμυνα κ.ά. Την ίδια ώρα, η ΕΕ έρχεται με τη λεγόμενη «Μόνιμη Διαρθρωμένη Συνεργασία» (PESCO, συμφωνήθηκε στα τέλη του 2017), να αναπτύξει νέα μέσα και φονικά συστήματα, «συμπληρωματικά» πάντα προς το NATO, αλλά ταυτόχρονα κάνοντας κι ένα βήμα προς την ανάπτυξη των δικών της «αυτοτελών» στρατιωτικών δυνατοτήτων. Έχει ήδη καταρτιστεί ένας αρχικός κατάλογος 17 «συνεργατικών έργων», που θα προωθηθούν από ομάδες κρατών-μελών, ενώ αναμένεται να προστεθεί και ένα δεύτερο «κύμα» τέτοιων έργων τον ερχόμενο Νοέμβρη. Η κυβέρνηση Τσίπρα επιβεβαίωσε τη συμμετοχή της σε 9 από τα 17 πρώτα «συνεργατικά» μέτρα, όπως: «Θαλάσσια ημιαυτόνομα συστήματα αντιμετώπισης ναρκών», «Ανάπτυξη πλατφόρμας για κοινή χρήση πληροφοριών για την αντιμετώπιση περιστατικών και απειλών στον κυβερνοχώρο», «Ανάπτυξη θωρακισμένου οχήματος μάχης για χρήση από το Πεζικό/αμφίβιο οχήματος επίθεσης/ελαφρού θωρακισμένου οχήματος» κ.ά.

Την ίδια στιγμή, έχουν επιταχύνει τη δημιουργία βάσης στην Αλεξανδρούπολη, προχωρούν στην ανακαίνιση αποθηκών πυρηνικών όπλων στην Ανδραβίδα, στον εκσυγχρονισμό των εγκαταστάσεων της βάσης του Αράξου για την αποθήκευση ειδικών όπλων, διαπραγματεύονται με τους Αμερικάνους για την κατασκευή ελικοδρόμιου στην Κάλυμνο και τη δημιουργία ναυπηγείου στη Σύρο, όπου θα μπορούν να επισκευάζονται πλοία του πολεμικού ναυτικού των ΗΠΑ. Σαν να μην φτάνουν όλα αυτά, ετοιμάζουν την αγορά του αιώνα, με ένα πρόγραμμα πολεμικών παραγγελιών που περιλαμβάνει: τον εκσυγχρονισμό των F-16, την αγορά πανάκριβων F-35, την παραγωγή τεσσάρων γαλλικών φρεγατών FREMM κ.ά. Και όλα αυτά τη στιγμή που η φτωχοποίηση του ελληνικού λαού μεγαλώνει, με κλεισίματα σχολείων και νοσοκομείων, με νέο τσεκούρι στις συντάξεις, που θα τις φτάσουν στα 480 ευρώ, το νέο χτύπημα στο αφορολόγητο όριο, που θα μειωθεί στα 5.685 ευρώ, και τους μισθούς πείνας 300-400 ευρώ που έχουν επικρατήσει, ιδιαίτερα στους νέους.

3) Λόγω των ανταγωνισμών με άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, που οξύνονται σε Μέση Ανατολή, ανατολική Μεσόγειο και βόρεια Αφρική, με προσχήματα όπως την αντιμετώπιση του μεταναστευτικού, της «τρομοκρατίας» και λοιπών «ασύμμετρων απειλών», το NATO προχώρησε σταδιακά σε ενδυνάμωση της παρουσίας του στο λεγόμενο «νότιο μέτωπο», με την εγκατάσταση της ναυτικής αρμάδας του SNMG2 στο Αιγαίο, την ενεργοποίηση ενός «κόμβου» συγκέντρωσης και ανάλυσης πληροφοριών για τον Νότο στη Σικελία, την εντατικοποίηση των ασκήσεων στην περιοχή, ενώ μπήκε και επισήμως στον «Συνασπισμό κατά του ISIS», διαθέτοντας τα ιπτάμενα ραντάρ AWACS για περιπολίες στη Μέση Ανατολή. Ο αμερικάνος υφυπουργός Εξωτερικών Γ. Μίτσελ εισηγήθηκε ότι: «το να συσπειρώσουμε τους συμμάχους μας να πάρουν σοβαρότερα τα νότια σύνορα της Ευρώπης θα αποτελέσει μείζονα στόχο της επικείμενης Διάσκεψης Κορυφής του NATO». Την ίδια στιγμή, η ΕΕ αυξάνει επίσης τη ναυτική της παρουσία στη Μεσόγειο, αναβαθμίζοντας ουσί-

Φάκελος: Σύνοδος του ΝΑΤΟ

αστικά σε στρατιωτικό μηχανισμό τη Frontex, και στήνει σχήματα «προβολής σταθερότητας» σε βόρεια Αφρική και Μέση Ανατολή.

Ταυτόχρονα, οι υπουργοί Εξωτερικών και Άμυνας της ΕΕ υιοθέτησαν ειδικά συμπεράσματα για το Κέρας της Αφρικής και την Ερυθρά Θάλασσα, σημαντικό γεωστρατηγικά δίαυλο, όπου η ΕΕ έχει στο παρελθόν αναπτύξει πολεμικά της πλοία, ώστε να μην παρεμποδίζεται από «ασύμμετρες απειλές» η «ελεύθερη ναυσιπλοΐα». Στα εν λόγω συμπεράσματα σημειώνεται ότι: «οι εξελίξεις στην περιοχή του Κόλπου προκάλεσαν τον ανανεωμένο γεωπολιτικό ανταγωνισμό και στις δύο ακτές της Ερυθράς Θάλασσας (...) αυτές οι εξελίξεις, και κυρίως η σύγκρουση στην Υεμένη, έχουν αρνητικό αντίκτυπο στην ασφάλεια εντός και γύρω από την Ερυθρά Θάλασσα. Αυτό θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο τα συμφέροντα της ΕΕ επηρεάζοντας την ελευθερία της ναυσιπλοΐας και αποσταθεροποιώντας περαιτέρω το Κέρας της Αφρικής».

4) Ο πρωθυπουργός της Μακεδονίας Ζ. Ζάεφ συναντήθηκε στις Βρυξέλλες με τον γενικό γραμματέα του ΝΑΤΟ Γ. Στόλτενμπεργκ, ο οποίος τον συνεχάρη - μία μόλις μέρα μετά τα αντίστοιχα εύσημα που έδωσε στον Τσίπρα - για την πρόσφατη συμφωνία και τον διαβεβαίωσε ότι η χώρα του θα λάβει επιστολή πρόσκλησης ένταξης στο ΝΑΤΟ στη Σύνοδο Κορυφής.

Όπως δήλωσε και ο ίδιος: «Οι ενταξιακές συνομιλίες θα διαρκέσουν φυσιολογικά κάποιους μήνες και εν συνεχεία, υπό την προϋπόθεση ότι οι εσωτερικές διαδικασίες στη χώρα θα έχουν ολοκληρωθεί, θα υπογραφεί ένα πρωτόκολλο ένταξης, το οποίο θα πρέπει να επικυρωθεί από τα εθνικά κοινοβούλια των 29 κρατών-μελών». Ωστό-

σο, από τη στιγμή που θα υπογραφεί το πρωτόκολλο ένταξης, η Μακεδονία θα προσκληθεί να συμμετάσχει σε όλες τις συναντήσεις, να καθίσει στο τραπέζι των συνομιλιών και να είναι μέλος του Συμβουλίου του ΝΑΤΟ.

Ο κίνδυνος είναι μεγάλος για τους λαούς των Βαλκανίων. Η «σταθερότητα» που επικαλούνται ο Τσίπρας και ο Ζάεφ είναι εντελώς απατηλή. Οι κίνδυνοι για νέο φούντωμα των εθνικισμών, των συγκρούσεων ή και των πολέμων στην περιοχή μεγαλώνουν με τέτοιες συμφωνίες. Ιδιαίτερα όσο τα Βαλκάνια ελέγχονται από τους αμερικανονατοϊκούς ιμπεριαλιστές και βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της λυσσασμένης επιθετικότητάς τους ενάντια στη Ρωσία, ο κίνδυνος δημιουργίας μιας εστίας πολέμου στην περιοχή μεγαλώνει.

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Απέναντι στην αναζωπύρωση των εθνικισμών που γεννά η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, απέναντι στα δολοφονικά σχέδια των αμερικάνων και ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών για να κυριαρχήσουν στην περιοχή μας σε βάρος Ρωσίας και Κίνας, απέναντι στον κίνδυνο να βυθιστούν τα Βαλκάνια στη δίνη του πολεμικού σφαγείου της Μέσης Ανατολής, απέναντι στα διαρκή μνημόνια και στον ζουρλομανδύα της ΕΕ και των αρχουσών τάξεων των Βαλκανίων και της ευρύτερης περιοχής, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στη χώρα μας, στα Βαλκάνια και στην ευρύτερη περιοχή πρέπει να ενωθούμε. Να αναπτύξουμε τους κοινούς μας αγώνες, ενάντια στις αντιδραστικές αστικές τάξεις και τις πολιτικές ελίτ τους, ενάντια στο ΝΑΤΟ, στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, πέρα από

εθνικισμούς, και αυτό σημαίνει να σεβόμαστε τον εθνικό αυτοπροσδιορισμό όλων μας, στην πάλη μας για την επιβολή των ανεξάρτητων ταξικών συμφερόντων μας, για την απελευθέρωσή μας από το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, τις άρχουσες τάξεις και τους ιμπεριαλιστές.

Πρέπει να αντιταχθούμε και στους αριστερούς πατριδοκάπηλους (που δεν βρίσκονται μόνο στον ΣΥΡΙΖΑ) του ΚΚΕ και όλους τους σταλινοζαχαριαδικούς. Η όξυνση που δημιουργείται στις σχέσεις των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας, η συμφωνία για το Μακεδονικό και η κατάσταση που δημιουργείται με την ενδεχόμενη γενίκευση του πολέμου επανέφερε στην επικαιρότητα τη στάση του εργατικού κινήματος. Απέναντι στις σταλινικές πρακτικές, που καλούν στην υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας της πατρίδας, πρέπει να αντιτάξουμε την ενότητα όλων των λαών, να επισημάσουμε σε όλους τους εργαζόμενους ότι ο βασικός εχθρός βρίσκεται μέσα στην

ίδια τη χώρα τους και να μετατρέψουμε τον πόλεμο σε εμφύλιο πόλεμο. Ο ταξικός πόλεμος είναι ο μόνος που μπορεί να επιβάλει την ειρήνη και την ενότητα των εργαζομένων όλων των χωρών.

Ενόψει της Συνόδου του ΝΑΤΟ, η ΟΚΔΕ συμμετέχει στην κοινή δήλωση οργανώσεων της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και τον εθνικισμό, καλώντας σε αντινατοϊκό συλλαλητήριο στις 11 Ιούλη (βλ. αφίσα).

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Ενάντια στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ

ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ

Όχι στον αντιδραστικό άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύπτου

Ανοιχτά σύνορα για τους πρόσφυγες

ΝΑΤΟ

ΟΤΑΝ

Τετάρτη 11 Ιουλίου, 6:30μμ

Αθήνα: Προπύλαια-Βουλή-Πρεσβεία ΗΠΑ

Θεσσαλονίκη: Άγαλμα Βενιζέλου

Οργανώσεις-Συλλογικότητες ενάντια σε Πόλεμο, Ιμπεριαλισμό, Εθνικισμό

ΟΚΔΕ: Καμπάνια ενάντια στον πόλεμο

Τους τελευταίους μήνες υπήρξαν πολύ σημαντικές εξελίξεις σχεδόν σε όλα τα μέτωπα της οξυτάτης κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Η κρίση αυτή περνάει από τη φάση της «υπερθέρμανσης» στη φάση της «έκρηξης», ωθώντας το σύστημα αυτό σε ακραίες αντιδράσεις και λύσεις. Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος είναι συστατικό στοιχείο του καπιταλισμού, το τελευταίο χαρτί για να επιλύσει τα οικονομικά προβλήματα με τη βία, να ξεπεράσει την κρίση καταστρέφοντας τις παραγωγικές δυνάμεις.

Ο κίνδυνος για τους εργαζόμενους και τη νεολαία είναι τεράστιος. Η ξεπουλημένη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και όλη η συμμορία του «μένουμε Ευρώπη» θα επιχειρήσουν να αναπτύξουν όλα τα χαρακτηριστικά που συνοδεύουν τους πολέμους των ιμπεριαλιστών: μνημόνια διαρκείας, ένταση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, περιορισμός των δημοκρατικών/πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, φασιστικοποίηση της κοινωνίας. Η κυβέρνηση φέρνει τον πόλεμο ολοένα και πιο κοντά, αναλαμβάνοντας τον ρόλο του καλοθελητή των αμερικάνικων συμφερόντων (αναβάθμιση - επέκταση βάσεων, δημιουργία άξονα Ελλάδας - Κύπρου - Αιγύπτου - Ισραήλ, προώθηση αμερικάνικων συμφερόντων στα Βαλκάνια με την ονομασία της Μακεδονίας κ.λπ.).

Η επικίνδυνη αυτή κατάσταση που έχει διαμορ-

φωθεί δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με την πατριωτική πολιτική των ρεφορμιστών (κυρίως του ΚΚΕ) που δεν έχει τίποτα κοινό με την πραγματική προστασία των λαών απέναντι στους κινδύνους ενός πολέμου, η οποία προϋποθέτει την ανάπτυξη αγώνων.

Στα πλαίσια αυτά, η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ) έχει ξεκινήσει μια αντιπολεμική καμπάνια σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Ιωάννινα, με αφισοκολλήσεις και μοιράσματα προκηρύξεων, εξηγώντας αναλυτικά τις εξελίξεις, έτσι ώστε να ενημερωθούν οι εργαζόμενοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα κόντρα στο εθνικιστικό δηλητήριο των ΜΜΕ και των αστικών φυλλάδων που προκαλούν αποπροσανατολισμό και αποχαύνωση. Επίσης, επεκτείνουμε την προπαγάνδα κατά του πολέμου σε φοιτητικές σχολές και σε χώρους δουλειάς.

Στις 5 και 6 Ιουλίου πραγματοποιήθηκαν δύο εκδηλώσεις, στο Περιστερί και στη Νίκαια αντίστοιχα. Και στις δύο εκδηλώσεις έγιναν ομιλίες με ανάλυση της κατάστασης και ακολούθησε συζήτηση. Συμμετείχαν φοιτητές και εργαζόμενοι από διάφορους κλάδους, όπως τηλεπικοινωνίες, εμπόριο, κ.ά.

Στα πλαίσια της καμπάνιας μας, καλούμε και οργανώνουμε την Τετάρτη 11 Ιουλίου την αντιπολεμική διαδήλωση σε Αθήνα (Προπύλαια) και Θεσσαλονίκη (Άγαλμα Βενιζέλου) στις 18:30.

Πλέον, οι πολεμικές συγκρούσεις βρίσκονται

πολύ κοντά και γίνονται ολοένα και πιο αναπόφευκτες. Όσο το εργατικό κίνημα αδυνατεί να επιβάλει τις δικές του λύσεις, επικρατεί το χάος, γι' αυτό πρέπει να αναπτύξουμε ένα μαζικό κίνημα ενάντια στον πόλεμο, με αντι-ιμπεριαλιστική και αντικαπιταλιστική συνείδηση. Με επιτροπές εργαζομένων και νέων σε γειτονιές, σχολές, χώρους δουλειάς, να οικοδομήσουμε ένα κίνημα που θα παλεύει να εμποδίσει τον πόλεμο στην πράξη, με απεργίες, μπλοκαρίσματα δρόμων, βάσεων και αεροδρομίων.

Πρέπει να αναπτύξουμε την αλληλεγγύη και τη συνεργασία με τους γειτονικούς λαούς και να ανατρέψουμε αυτούς που γεννούν τον πόλεμο, ακολουθώντας την πολιτική των διεθνιστών, τη μόνη πραγματικά κομμουνιστική, με την επιβολή επαναστατικών Κυβερνήσεων των Εργαζομένων.

ΙΤΑΛΙΑ

Κυβέρνηση με ακροδεξιό πρόσημο

Μετά την επιθετική επέμβαση της ΕΕ στον σχηματισμό κυβέρνησης στην Ιταλία, με δηλώσεις όπως «οι αγορές θα μάθουν τους Ιταλούς να ψηφίζουν», και την πραξικοπηματική άρνηση του ιταλού Προέδρου Ματαρέλα να εγκρίνει τον σχηματισμό κυβέρνησης από το Κίνημα των 5 Αστέρων (M5s) και της Λέγκας, επήλθε ένας αναγκαστικός συμβιβασμός. Ο συνασπισμός των δύο κομμάτων πήρε την έγκριση του Προέδρου αφού τα δύο κόμματα άλλαξαν υπουργό Οικονομικών (αντικατέστησαν τον Σαλβίνι με τον φιλοευρωπαϊστή Τζιοβάνι Τρία).

Στις αρχές Ιούνη η νέα κυβέρνηση πήρε ψήφο εμπιστοσύνης στην Γερουσία (171 υπέρ, 117 κατά, 25 αποχές) και στην Βουλή (350 υπέρ, 236 κατά, 35 αποχές). Να σημειώσουμε πως η δύναμη των δύο κομμάτων είναι 347 έδρες (222M5s και 125 Λέγκα), οπότε με 350 ψήφους επέκτειναν την επιρροή τους πάνω από τις δυνάμεις τους. Πρωθυπουργός είναι ο Τζ. Κόντε, αντιπρόεδρος και υπουργός Εσωτερικών ο Σαλβίνι (ηγέτης της ακροδεξιάς Λέγκας), και αντιπρόεδρος και υπουργός Βιομηχανίας, Εργασίας και Ανάπτυξης ο Ντι Μάγιο, ηγέτης του M5s. Ο πρώτος μήνας διακυβέρνησης σφραγίστηκε από αντιμεταναστευτικές - ρατσιστικές δηλώσεις και αποφάσεις του Σαλβίνι που στηρίζεται στις δημοσκοπήσεις που δείχνουν την Λέγκα να σκαρφαλώνει στο 30%.

Νέο αγκάθι για ΕΕ

Η κυβέρνηση M5s-Λέγκας εκλέχτηκε υποσχόμενη μια φιλολαϊκή οικονομική πολιτική, σε σύγκρουση με την γερmano-καθοδηγούμενη ΕΕ της αυστηρής δημοσιονομικής πειθαρχίας. Ταυτόχρονα, εξέφρασε και σημαντική μερίδα του ιταλικού κεφαλαίου (κυρίως βιομηχάνους), οι οποίοι θέλουν παραμονή σε ΕΕ και ευρώ αλλά επιζητούν αλλαγή των όρων λειτουργίας της και σκληρή διαπραγμάτευση προς όφελος της ιταλικής οικονομίας.

Τα πρώτα δείγματα της ιταλικής πολιτικής φέρνουν ανησυχία στην ΕΕ και ειδικά σε Γερμανούς και Γάλλους. Στη Σύνοδο των G7 οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αντέδρασαν στην πρόταση των ΗΠΑ για συμμετοχή της Ρωσίας και επαναφορά της στους G8, θεωρώντας πως ο Τραμπ τούς πολεμά και τους παραγκωνίζει (βλ. οικονομικός πόλεμος με δασμούς, δηλώσεις για διάλυση της ΕΕ) επιδιώκοντας να τους μετατρέψει σε «συμμάχους-υποτελείς» υποταγμένους στην πολιτική του. Η Ιταλία ήταν η χώρα που συμφώνησε με την αμερικανική πρόταση και έθεσε και θέμα αναθεώρησης των οικονομικών κυρώσεων ενάντια στη Ρωσία (αυτό ενόχλησε και τους Αμερικανούς). Γενικά, η νέα κυβέρνηση θέλει καλές διμερείς σχέσεις με την Ρωσία, ενώ πιθανώς να αναθεωρήσει και την συμμετοχή της στον αγωγό TAP που θα φέρνει αζέρικο αέριο (ενάντια στη Ρωσία), μιας και στις πρώτες δηλώσεις της το θεωρεί μάλλον άσκοπο έργο. Από την άλλη πλευρά δηλώνει την πίστη της στη συμμαχία του NATO και των ΗΠΑ. Ανακοινώθηκε, μάλιστα, η αναβάθμιση του νατοϊκού στρατηγείου στην Νάπολη. Όλα αυτά ανησυχούν Γερμανούς και Γάλλους που θα ήθελαν μια κοινή αντιμετώπιση του Τραμπ από την ΕΕ και όχι την διολίσθηση σε διμερείς σχέσεις κάθε χώρας της ΕΕ με τις ΗΠΑ, όπως επιδιώκει το επιτελείο Τραμπ.

Τα αγκάθια για τη Μέρκελ συνεχίστηκαν και στην κρίσιμη Σύνοδο της ΕΕ για το μεταναστευτικό. Εκεί η Ιταλία προστέθηκε στις χώρες που ακολουθούν αυτόνομη αντιπροσφυγική πολιτική (Αυστρία, χώρες του Βιζενγκραντ) και έθεσε βέτο στο πρώτο ανακοινωθέν της Συνόδου. Η τελική συμφωνία-ανακοίνωση είναι ένα σχέδιο επί χάρτου, που απλώς επισημοποιεί τις ακροδεξιές θέσεις (στρατόπεδα/πλατφόρμες αποβίβασης μεταναστών εκτός ΕΕ, ενίσχυση της FRONTEX, λεφτά σε Τουρκία-Αίγυπτο-Λιβύη για να κρατούν εκεί τους μετανάστες, κ.α.). Με βάση το πρόβλημα των προσφύγων δημι-

ουργείται ένα ισχυρό ακροδεξιό ευρωπαϊκό δίκτυο με Σαλβίνι, Λεπέν, Όρμπαν, Κουρτς και άλλους, που ταιριάζει ιδεολογικά με τον Τραμπ. Εξάλλου, το συγκεκριμένο θέμα κόντεψε να διαλύσει τον γερμανικό συνασπισμό μεταξύ Μέρκελ και Χριστιανοκοινωνιστών της Βαυαρίας. Οι τελευταίοι, φοβούμενοι την διαρκή άνοδο του ακροδεξιού AfD, παίρνουν όλο και πιο ακροδεξιές αντι-μεταναστευτικές θέσεις, πιέζοντας αόριστα τη Μέρκελ και τη συνοχή της κυβέρνησής της. Η Μέρκελ προειδοποίησε τους Ιταλούς πως και η Ελλάδα είχε άλλες σκέψεις αλλά τελικά έκανε μια συμφωνία. Βέβαια, η Ιταλία των 60 εκ. κατοίκων είναι η τρίτη οικονομία της Ευρωζώνης και έχει ένα τεράστιο δημόσιο χρέος 2,3 τρις ευρώ. Είναι πολύ μεγάλη για να διασωθεί και πολύ μεγάλη για να αποχωρήσει. Κάτι τέτοιο θα διέλυε την ΕΕ και το ευρώ. Τα σημερινά αδιέξοδα, όμως, και η άνοδος της ακροδεξιάς είναι το αποτέλεσμα της τυφλής οικονομικής πολιτικής Μέρκελ-Σόιμπλε.

Μνήμες Μεσοπολέμου

Η ιταλική κυβέρνηση είναι βαθιά προσκείμενη στο μεγάλο κεφάλαιο. Ο λαϊκισμός του M5s γρήγορα αποκαλύπτεται. Τα «φιλολαϊκά» μέτρα εξαπλώνονται σε μια συζήτηση για θέσπιση κατώτατου ωρομισθίου για εργαζόμενους, όπως οι διανομείς φαγητού/delivery. Ενώ ψηφίζουν φοροαπαλλαγές για επιχειρήσεις που ακυρώνουν τη μεταφορά τους εκτός Ιταλίας, κόψιμο των «χρυσών» συντάξεων (κάπως έτσι διαφημίστηκε και το τσάκισμα των συντάξεων στην Ελλάδα), επιλεκτική μείωση του εργατικού κόστους σε επιχειρήσεις που το έχουν... ανάγκη(!). Διαβεβαιώνουν ταυτόχρονα πως θα μειώσουν το δημόσιο έλλειμμα και θα τηρήσουν δημοσιονομική πειθαρχία. Από την άλλη, η Λέγκα, για να θολώσει τα νερά, επιβάλλει ατζέντα αντι-μεταναστευτικής υστερίας. Μείωση 5 δισ. ευρώ στους πόρους για περίθαλψη μεταναστών/προσφύγων. Έκλεισε τα λιμάνια της σε πλοία που διέσωσαν μετανάστες και δεν είχαν που να τους αποβιβάσουν(!) Ανακοίνωσε ειδική απογραφή των Ρομά για να εκδιώξει όσους μπορεί εκτός χώρας (ήδη γκρέμισε έναν νόμιμο καταυλισμό στην περιοχή της Ρώμης). Να υπενθυμίσουμε πως οι Ρομά αποτέλεσαν στόχο για τους φασίστες εξίσου με τους Εβραίους και στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο αφανίστηκαν 550.000 Ρομά, το 70% του πληθυσμού τους στην Ευρώπη.

Η άνοδος της ακροδεξιάς Λέγκας με φασιστική μήτρα είναι άκρως επικίνδυνη για την ιταλική εργατική τάξη και τους αγωνιστές της. Το καμπανάκι του κινδύνου έφερε κάποια αντανάκλαστικά αντίδρασης. Οι δήμοι του Παλέρμο, της Νάπολης, της Μεσίνας και του Ρέτζιο-Καλάμπρια δήλωσαν πως ανοίγουν τα λιμάνια τους για να υποδεχτούν τους θαλασσοδαρμένους μετανάστες. Όμως, θα χρειαστεί άμεση και τάχιση ανασυγκρότηση της επαναστατικής Αριστεράς για να αντιμετωπιστούν οι ακροδεξιοί και να επιβληθεί μια κοινωνική ατζέντα με αγώνες για τα εργατικά δικαιώματα και κεκτημένα.

■ Α.Φ.

στον κόσμο...

ΜΕΞΙΚΟ

Ιστορική ήταν η νίκη του κεντροαριστερού συνασπισμού «Κίνημα για την Εθνική Αναγέννηση» (MORENA), στις τριπλές εκλογές (προεδρικές, βουλευτικές, τοπικές) που πραγματοποιήθηκαν την 1/7. Ο κεντροαριστερός υποψήφιος, Άντρες Μανουέλ Λόπες Ομπραδór (γνωστός ως «ΑΜΛΟ»), συγκέντρωσε το 53% στις προεδρικές εκλογές έναντι του νεοφιλελεύθερου ηγέτη της συμμαχίας «Για το Μεξικό μπροστά», που συγκέντρωσε 22%, ενώ το κυβερνών «Επαναστατικό Θεσμικό Κόμμα» (PRI) κατακρημνίστηκε με μόνο 15%. Ο κεντροαριστερός συνασπισμός (MORENA) κατάφερε επίσης να κερδίσει την πλειοψηφία τόσο στην Βουλή (312 έδρες από 500) όσο και στην Γερουσία και στις τοπικές εκλογές όπου συγκέντρωσε 80% των ψήφων. Η νίκη είναι ιστορική και δείχνει την βαθιά πολιτική κρίση των αστικών κομμάτων αφού συντηρητικές και νεοφιλελεύθερες δυνάμεις κυβερνούν το Μεξικό σχεδόν έναν αιώνα, όντας η «πίσω αυλή» των ΗΠΑ, με τον τελευταίο πρόεδρο Πιένα Νιέτο να εφαρμόζει ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές με ιδιωτικοποιήσεις, σκληρή καταστολή του κινήματος, έλεγχο των ΜΜΕ, ακραία διαφθορά και με τα ναρκοκαρτέλ να αποτελούν κράτος εν κράτη και μακρύ χέρι του συστήματος. Ενδεικτικό της ακραίας πόλωσης είναι οι 136 δολοφονίες πολιτικών κατά την προεκλογική περίοδο, με άφθονες καταγγελίες νοθείας και τρομοκρατίας της Δεξιάς.

Σε αυτήν την πολιτική συγκυρία, ο ΑΜΛΟ κατέβηκε στις εκλογές με ένα μετριοπαθές πρόγραμμα, με βασικές θέσεις: την καταπολέμηση της διαφθοράς (και μέσω αυτής εξεύρεση χρημάτων για κοινωνικά προγράμματα καταπολέμησης της φτώχειας), πάταξη του οργανωμένου εγκλήματος και των ναρκοκαρτέλ. Στο πρόσωπο του οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βλέπουν την αλλαγή, τις ελπίδες για δικαίωση των σκληρών αγώνων που δίνουν τα τελευταία χρόνια, όμως πρέπει να είναι πολύ επιφυλακτικοί και να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους γιατί, όπως είδαμε και στην χώρα μας, μια κυβερνητική αλλαγή δεν αρκεί.

ΑΥΣΤΡΙΑ

Ο αντιδραστικός χαρακτήρας της ΕΕ αντικατοπτρίζεται και πάλι στην ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της Αυστρίας και στον καγκελάριο Σεμπάστιαν Κουρτς. Αποφασισμένοι να γυρίσουν την ανθρωπότητα αιώνες πίσω φαίνονται οι νεοφιλελεύθεροι ανά τον κόσμο, με τους αυστριακούς να είναι έτοιμοι να ψηφίσουν νόμο με τον οποίον επιτρέπεται και τυπικά στις εταιρίες να απασχολούν τους εργαζόμενους έως 12 ώρες την ημέρα ή 60 ώρες την εβδομάδα ενώ παράλληλα η υπερωριακή εργασία θα αμείβεται χαμηλότερα.

Τα συνδικάτα και οι εργαζόμενοι απάντησαν με ογκώδη διαδήλωση στις 30/6 στη Βιέννη, η οποία ξεπέρασε τους 100.000 σε συμμετοχή. Την Δευτέρα, σε πολλές επιχειρήσεις και εργοστάσια, πραγματοποιήθηκαν συνελεύσεις με στάσεις εργασίας ή ντε φάκτο απεργίες, ώστε τα συνδικάτα να σχεδιάσουν τα επόμενά τους βήματα. Ο πρόεδρος της Γενικής Συνομοσπονδίας Συνδικάτων της Αυστρίας απαίτησε η κυβέρνηση να θέσει σε δημοψήφισμα τη θέσπιση του 12ωρου, μπαίνοντας έτσι σε διαδικασία διαπραγμάτευσης. Η απάντηση, όμως, που απαιτείται από τους εργαζόμενους, είναι η γενική απεργία με ολομέτωπη σύγκρουση με την αντιδραστική κυβέρνηση.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Γενική 24ωρη απεργία πραγματοποιήθηκε στην Αργεντινή στις 25/6, μετά από κάλεσμα συνδικάτων και οργανώσεων. Οι εργαζόμενοι αντιτίθενται στην πολιτική λιτότητας του νεοφιλελεύθερου προέδρου Μάκρι, ο οποίος προσφάτως άσκησε το δικαίωμα βέτο σε απόφαση δικαστηρίου για μείωση των φόρων σε πετρέλαιο, ηλεκτρισμό και νερό και στην εκ νέου προσφυγή στο ΔΝΤ. Αυτά σημαίνουν περαιτέρω λιτότητα και την έλλειψη άλλης αστικής πολιτικής πέρα από την ολοκληρωτική επίθεση στους εργαζόμενους. Η απεργία ήταν πετυχημένη και παρέλυσε λιμάνια, αεροδρόμια, ΜΜΜ και δημόσιες υπηρεσίες.

«Σουλτάνος» ο Ερντογάν αλλά σε μια όλο και πιο δύσκολη περίοδο

■ Κώστας Δικαίος

Στις πρόωρες προεδρικές και βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου 2018 στην Τουρκία ο Ερντογάν πέτυχε μια ακόμα νίκη. Εκλέχτηκε πρόεδρος από τον πρώτο γύρο με ποσοστό 52%, αφήνοντας αρκετά πίσω τον υποψήφιο της κεμαλικής αντιπολίτευσης Μουχαρέμ Ιντζέ, ο οποίος όμως άγγιξε το 30,7% και κυριάρχησε στην Κωνσταντινούπολη, δημιουργώντας κάποιες ελπίδες για το μέλλον. Ο υποψήφιος των Κούρδων, Σελαχάτιν Ντεμιρτάς, που είναι φυλακισμένος ως τρομοκράτης, απέσπασε 8,3%, ενώ η Ακσενέρ, που προέρχεται από διάσπαση του ακροδεξιού Κόμματος Εθνικιστικής Δράσης (MHP), συμμαχού του Ερντογάν, έλαβε 7,3%.

Με βάση το νέο Σύνταγμα, που επικυρώθηκε με το δημοψήφισμα της 17ης Απριλίου 2017, η Τουρκία μετατρέπεται σε προεδρική Δημοκρατία και επομένως ο Ερντογάν έχει πλέον αυξημένες εξουσίες. Στην ουσία το ήδη υπάρχον καλυμμένο μισοδικτατορικό καθεστώς που έχει επιβάλει ο Ερντογάν μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα εναντίον του τον Ιούλιο του 2016, με πρόσχημα να συλληφθούν οι πραξικοπηματίες και οι τρομοκράτες (HDP) αλλά και όποιος αντιτίθεται ανοικτά στην εξουσία του, δεν θα χρειάζεται πια την Κατάσταση Έκτακτης Ανάγκης για να επιβάλει το καθεστώς συντηρητισμού, ισλαμισμού και εθνικισμού στην πολιτική ζωή και την κορυφή της κρατικής πυραμίδας.

Στις βουλευτικές εκλογές η νίκη του Ερντογάν υπήρξε λιγότερο θριαμβευτική. Το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (AKP) απέσπασε το 42,4% των ψήφων χάνοντας κοντά στις 7 μονάδες και κερδίζοντας 292 έδρες στην νέα βουλή των 600 εδρών. Το AKP είχε προνοήσει ψηφίζοντας νέο εκλογικό νόμο (που επιτρέπει συμμαχίες μικρότερων κομμάτων με μεγαλύτερα ώστε να παρακάμπεται το όριο του 10% που απαιτείται για να εισέλθει ένα κόμμα στην Βουλή) και συγκροτώντας την «Συμμαχία του Λαού» ανάμεσα στο AKP και το MHP του Γκρίζου Λύκου Ντεβλέτ Μπαχτσελί (ο οποίος στηρίζει τον Ερντογάν από το 2015). Παρά τις δημοσκοπικές προβλέψεις υπέρ του Καλού Κόμματος (YI) της Ακσενέρ, το MHP έλαβε 11,18% και 49 έδρες. Απόκτησε έτσι ισχυρή διαπραγματευτική θέση απέναντι στο AKP,

που θα φανεί στα μετεκλογικά παζάρια θέσεων εξουσίας αλλά κατά κύριο λόγο δείχνει μια ενίσχυση του νεο-εθνικιστικού αυταρχικού μπλοκ εξουσίας που έχει συγκροτήσει ο Ερντογάν. Μετά την καταστολή των διαδηλώσεων στο πάρκο Γκεζί, που ταρακούνησαν το καθεστώς το 2013, και την κουργική Άνοιξη του 2015 (ηρωική αντίσταση στο Κομπάνι της Συρίας) η τουρκική κρατική εξουσία αντέδρασε με μια νέα στρατηγική απέναντι στο Κουργικό, με επίκεντρο την ανάπτυξη σκληρής αντιμετώπισης της ενίσχυσης του PKK με ταυτόχρονη πόλωση, διχασμό, ρήξη και καταστολή ενάντια στις λαϊκές μάζες στην νοτιοανατολική Τουρκία αλλά και γενικότερα απέναντι στις όποιες αντιστάσεις.

Παράλληλα η οικονομική άνοδος του τουρκικού καπιταλισμού θα τον οδηγήσει στις 20 πλουσιότερες χώρες του κόσμου, στην προλεταριοποίηση εκατομμυρίων φτωχών λαϊκών μαζών κύρια από τα βόρεια της Ανατολίας που θα συρρεύσουν στα αστικά κέντρα απολαμβάνοντας και μια σχετική άνοδο του βιοτικού επιπέδου και στη δημιουργία νέων στρωμάτων της αστικής τάξης που δεν θα περιορίζονται μόνο στα παράλια του Αιγαίου και την Ιστανμπούλ αλλά θα επεκταθούν σε ολόκληρη την χώρα. Αυτές οι εξελίξεις παρέχουν ακόμη υποστήριξη στον Ερντογάν και το μπλοκ εξουσίας του στο εσωτερικό της χώρας, όπως έδειξαν οι εκλογές του Ιουνίου. Αυξάνουν επίσης και τη δυνατότητα της χώρας να διαπραγματεύεται στο διεθνές περιβάλλον, οδηγώντας τον Ερντογάν σε μια προσπάθεια να δώσει στον τουρκικό καπιταλισμό μια σχετική αυτονομία σε σχέση με τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές και ταυτόχρονα να παίξει το ρόλο περιφερειακής δύναμης στην ευρύτερη περιοχή.

Έτσι τα εργαλεία με τα οποία ο Ερντογάν αρχικά νομιμοποίησε την εξουσία του (το «μετριοπαθές Ισλάμ», η ενταξιακή διαδικασία προς την ΕΕ, ο αντιμιλιταρισμός, ο εκδημοκρατισμός σε σχέση με το βαθύ κεμαλικό κράτος, η πολιτική μηδενικών προβλημάτων με τους γείτονες) θα αλλάξουν και θα δώσουν την θέση τους σε ένα μείγμα αυταρχισμού στο εσωτερικό, εθνικιστικών διεκδικήσεων στον περίγυρο, πολεμικών επεμβάσεων, κύρια σε μια προσπάθεια αποτροπής δημιουργίας αυτόνομων

κουργικών κρατιδίων, σκληρής διαπραγμάτευσης με τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές και συνεργασίας με Ρωσία και Ιράν (στο βαθμό που ικανοποιούνται οι τουρκικές βλέψεις σε μεγαλύτερο βαθμό απ' ό,τι με μια ευθυγράμμιση με τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές). Αυτά οδήγησαν στη στρατηγική πλέον συνεργασία με τους ακροδεξιούς του Μπαχτσελί και στην προεδρική δημοκρατία του Ερντογάν. Είναι μάλιστα φανερό από το εκλογικό αποτέλεσμα ότι η πολιτική αυτή καταφέρνει να μιλήσει στα εθνικιστικά και θρησκευτικά αντανάκλαστα ενός σημαντικού κομματιού του τουρκικού λαού, δημιουργώντας μια πόλωση.

Από την άλλη μεριά, η κεμαλική αντιπολίτευση δεν μπόρεσε να εμφανίσει ένα διαφορετικό πρόγραμμα. Απλά προπαγάνδιζε την επιστροφή στον κοινοβουλευτισμό και τη δημοκρατία, δεν έλεγε τίποτα για τους εργαζόμενους και το κουργικό πρόβλημα, ενώ αντίθετα ανέβαζε τους εθνικιστικούς τόνους και την αντιμεταναστευτική ρητορική. Στηρίχτηκε και πάλι στους αστούς των παραλίων και στην παραδοσιακή βιομηχανική αστική τάξη, σε αντίθεση με τον Ερντογάν που επιμένει να στηρίζει τον κατασκευαστικό κλάδο (νέα διώρυγα στον Βόσπορο) και τα νέα τζάκια των αρχουσών τάξεων. Αν και ο Ιντζέ κατάφερε να εμπνεύσει ένα σημαντικό ποσοστό (πράγμα που δείχνει την πόλωση στο εσωτερικό του τουρκικού λαού ανάμεσα στους θρησκευόμενους συντηρητικούς και τους κοσμικούς των παραλίων που, έχοντας εξασφαλίσει ένα βιοτικό επίπεδο, διεκδικούν περισσότερες ελευθερίες και συμμετοχή στις αποφάσεις) το Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα (CHP, το κλασσικό κεμαλικό κόμμα) πήρε μόλις 22,7% και 147 έδρες, το YIY 10% και 45 έδρες, το Κόμμα Ευδαιμονίας (ένα μικρο ισλαμιστικό κόμμα που στόχευε να αποσπάσει δυσαρεστημένους ψηφοφόρους του AKP) 1,36%. Όλα αυτά μαζί αποτελούσαν την «Συμμαχία του Έθνους» που στόχευε να αποτρέψει την αυτοδυναμία της «Συμμαχίας του Λαού» χωρίς επιτυχία. Τέλος το HDP παρά τις αντιξοότητες (τρία χρόνια διώξεων) κατάφερε να περάσει το εκλογικό όριο παίρνοντας το 11,4% των ψήφων και 67 έδρες στερώντας την αυτοδυναμία στο AKP και επιβεβαιώνοντας την ύπαρξη του τρίτου πόλου της λαϊκής διαίρεσης και άρα της νοσηρής κατάστασης της τουρκικής κοινωνίας.

Συνολικά οι εκλογές κάθε άλλο παρά αδιάβλητες μπορούν να θεωρηθούν. Ακόμα και αν αγνοήσει κανείς τις καταγγελίες για νοθεία, ο έλεγχος πάνω στα ΜΜΕ ήταν πραγματικά ασφυκτικός, πράγμα που δεν επέτρεψε μια ισοδύναμη προεκλογική αναμέτρηση. Είναι χαρακτηριστικός ο χρόνος που παραχώρησε τον Μάιο το κρατικό κανάλι TRT: 37 ώρες στο AKP-MHP, 3 ώρες στο CHP και μερικά δευτερόλεπτα στο HDP!

Ωστόσο η κυριαρχία του Ερντογάν παρουσιάζει σημαντικά σημεία αδυναμίας που έχουν να κάνουν με τα κρίσιμα

προβλήματα του τουρκικού καπιταλισμού.

1) Η κατάσταση της οικονομίας, με το μεγάλο έλλειμμα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών, την υποτίμηση του νομίσματος, το μεγάλο δημόσιο και ιδιωτικό χρέος, την πίεση που ασκούν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές προκειμένου να ευθυγραμμίσουν την Τουρκία με τα συμφέροντά τους, ασφαλώς θα απαιτήσει νεοφιλελεύθερα μέτρα που θα στραφούν ενάντια στους εργαζόμενους, υποσκάπτοντας τη βάση του Ερντογάν. Μέχρι στιγμής η κρίση δεν έχει πλήξει δραματικά την εργατική τάξη, παρά την μεγάλη ανεργία. Δεν έχουμε ακόμα χρεοκοπίες μεγάλων εταιριών. Ο πληθωρισμός βέβαια ροκανίζει το εισόδημα αλλά η εκδήλωση της κρίσης μπορεί να φέρει ακόμα και την επέμβαση του ΔΝΤ, πράγμα που θα αυξήσει την ταξική πάλη.

2) Οι σχέσεις με τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές εξακολουθούν να είναι τεταμένες. Η προσέγγιση με τη Ρωσία και το Ιράν αποτέλεσε αναγκαστική τακτική ώστε να συμπεριληφθεί η Τουρκία στη διευθέτηση των σφαιρών επιρροής στη Συρία και το Ιράκ προκειμένου να αποτραπεί η κουργική αυτονομία. Ωστόσο είναι πολύ δύσκολο έως αδύνατο, με αυτές τις πολιτικές δυνάμεις, να απομακρυνθεί η Τουρκία από την Δύση, για την οποία αποτελεί βασικό στρατηγικό πυλώνα. Οι οικονομικές συναλλαγές της με τη Δύση είναι τεράστιες και δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να αντικατασταθούν από τις συναλλαγές με τη Ρωσία. Η παράδοση των μαχητικών F-35 από τις ΗΠΑ, παρά τις αντιρρήσεις του Κογκρέσου, η αναβολή προμήθειας των S-400 για μερικούς μήνες, η συμφωνία για κοινή ζώνη ελέγχου στην Μανμπίτζ (στρατηγικό σημείο στην Συρία) ανάμεσα σε τουρκικό στρατό και ΗΠΑ με απομάκρυνση των κουργικών YPG, δείχνει ότι η αδυναμία των ΗΠΑ και των Δυτικών να επιβάλουν διαφορετικές λύσεις οδηγεί σε παραχωρήσεις προς την Τουρκία με λίγα ανταλλάγματα. Παραμένουν όμως σοβαρά προβλήματα όπως η σταθεροποίηση των Κούρδων ανατολικά του Ευφράτη, η συμμετοχή στο εμπόργκο των ΗΠΑ ενάντια στο Ιράν, το προσφυγικό, ενεργειακές ροές, πυρηνική συνεργασία με Ρωσία - Πακιστάν κλπ.

3) Η επέκταση της επιρροής της Τουρκίας στα Βαλκάνια, οι διεκδικήσεις στο Αιγαίο, η απαίτηση για συμμετοχή στην εκμετάλλευση των ενεργειακών πόρων στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο, προκαλούν ανισορροπίες και εντάσεις που φτάνουν μέχρι και στην δημιουργία αντίπαλων συνασπισμών όπως η συμμαχία Ελλάδα - Κύπρου - Ισραήλ - Αιγύπτου, οι οποίοι απομονώνουν την Τουρκία και αξιοποιούνται και από τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές. Η ενίσχυση των τουρκικών εξοπλισμών με εγχώρια παραγωγή όπλων αποτελεί απάντηση σε τέτοιες απειλές αλλά μακροπρόθεσμα υπονομεύει και την οικονομία της χώρας.

